Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 6 | 15. MARS 1923 | 2. AARGANG

Bemerkninger av præsident David O. McKay.

Fra «Millenial Star».

Tanken er det virkeligste av alt som eksisterer. Hvad et menneske tænker vet han bedre end noget andet i hele verden.

En kold og raa morgen var en ældste av Jesu Kristi Kirke beskjæftiget med at utsprede smaaskrifter i Stirling Skotland. Det var kun nogen faa maaneder siden han hadde forlatt sit hjem i Utah, men han hadde allerede møtt megen motstand og foragt, samt erfart at en hel del fordomme og misforstaaelser eksisterte likeoverfor den kirke, som han repræsenterte. For første gang i sit liv fik han erfare hvad det vil si at være utstøtt og foragtet. Han befandt sig i sin faders og forfædres hjemstavn hvor de hadde været bosat saa langt tilbake i tiden som historien gav nogen beretning om. Han talte det samme sprog som bruktes i hans omgivelser. Han var godt kjendt med det gamle Stirlings slot historie, med dets tragedier og romaner. Han hadde læst flere av Scotts historiske digt, og kunde med god forstaaelse læse og citere Burns kjærlighetssanger.

Hans mening var at han dyrket den samme Gud, som de saakaldte kristne han omgikkes med. Han manglet derfor aldrig samtaleemne som kunde være av interesse for det skotske folk naarsomhelst leilighet gaves for en

samtale. Han kom dog snart til den overbevisning at han og hans medarbeider ikke hadde nogensomhelst sympati fra folket hverken i de sociale eller religiøse spørsmaal.

Dette ubehagelige forhold var uten tvil frembragt ved den upopulære religion, som han repræsenterte. Deres kirke blev betragtet som noget ondt og skadelig, ja endog avskylig. Er dette i virkeligheten tilfældet? Var hans religion i virkeligheten værd de store opofrelser som han og hans medarbeidere gjorde? Nogen maatte sikkerlig være bedragne. Enten var han bedragen eller folket som han virket iblandt, de syntes at være oprigtige i deres opposition til den kirke, som han repræsenterte. Han var oprigtig i sin virksomhet for dens fremgang. Hadde de ret eller hadde han? Med disse tanker og følelser, samt tusener av andre, som raste i hans bryst, tok han denne morgen sine traktater og begav sig til en arbeiderbolig, hvor han utdelte dem fra dør til dør, fra de nederste til de øverste etager. Da han kom ned igjen hadde endel kvinder samlet sig ved hovedindgangen. Da han gik forbi dem hørte han en av dem paa sin skotske dialekt si: «De kan gaa deres vei hjem. for de kan allikevel ikke faa nogen av vore døtre.»

For knapt fire maaneder siden hadde den, efter hans mening, bedste og søteste pike i hele verden git ham haab om at hun ved hans gjenkomst fra hans mission, skulde gi ham baade hjerte og haand. Intet kunde derfor være fjernere fra hans sind denne morgenstund end tanken om at vinde nogen anden kvindes gunst. Kvinden som hadde uttalt de haanende ord om ham tok uten tvil skammelig feil, men hun ønsket at fremlægge den gjengse beskyldning at han var der med urene hensigter for at ruinere kvinders dyd, samt for at gjøre det under religionens maske.

Det virkeligste av alt i hele verden var hans egne tanker og følelser. Ti han visste bedre end noget andet, at disse kvinder, og alle som tænkte paa samme maate, endog de kunde tælles i millionvis, visste han dog at de var feiltagne.

Nogen dager senere møtte han og hans kammerat en prest, som i den diskussion der utspandt sig, erklærte at

mormonerne ikke var kristne. Atter visste den unge missionær uten skygge av tvil, at han saavelsom alle medlemmer av den kirke, som han repræsenterte, trodde paa Kristus og hans korsfæstelse. Hele hensigten med hans besøk i Stirling var at vidne om den levende Kristus, som igjen hadde talt til jorden, samt om at der ikke er noget andet navn git under himmelen ved hvilket menneskeslegten kan bli frelst.

Likesaa sikkert som han visste at han levet kunde han se at presten enten var feiltagen eller ogsaa uærlig, like meget hvilket beviste det at han var uskikket til at være en lærer eller leder blandt folket. Denne prest var ingen undtagelse til prestestanden i almindelighet, for de er næsten alle like i de saakaldte kristne kirker.

Særskilt paa dette punkt, om ikke paa noget andet, var vor unge ældste fuldstændig overbevist om at de kristne ledere var feiltagne, samt at de lærte folket noget som var absolut falsk.

Hans bekjendtskap med Det Nye Testamente hadde overbevist ham om at presterne ikke prædiket evangeliets principper og ordinanser, saaledes som Kristus og hans apostler lærte og utførte dem. Det var derfor ganske let for ham at avgjøre i sine tanker hvem som var vildfarne, han eller folket i Stirling, prestene iberegnet. De falske beskyldninger imot ham og det samfund, som han tilhørte, blev saaledes et middel til at tydeliggjøre hans forstaaelse av «mormonismen» saavelsom verdens lærdomme — paa et vis, som intet andet i hans liv kunde ha gjort. Studium, pligtopfyldelse og Herrens inspiration bidrog senere i at klargjøre hans forstaaelse av frelsningsplanens herlige principper.

Jeg kom til at tænke paa denne erfaring igaar, da jeg i Cardiff hørte om en presteforening, som var organisert for at virke som «vigilands-komité» for at bekjæmpe «mormonismen» og beskytte Storbritanniens kvinder fra den elendige stilling, som det sies at vore ældste leder dem ind i. Alle folk med en almindelig oplysning vet bestemt at i dette er prestene «blinde veiledere som siler myggen av, men svelger kameler», og saaledes fremstiller sig selv

under Frelserens skarpe uttalelser: «Ve eder I skriftkloke og farisæere, I hyklere, at I er lik hvitmalte graver, som utvendig er vakre at se til, men indvendig er fulde av forraatnelse».

Om disse prester blot vilde være saa ærlige mot sig selv, som den førnævnte unge ældste, og la deres sjæls øie betragte tingene som de i virkeligheten er, og som enhver velunderrettet prest faktisk vet for sig selv, men herved blev de tvungne, i det mindste paa dette punkt til at erkjende at de har søkt at føre folket bak lyset. De fleste av dem kan nok med ærlighet si, at de ikke tror paa Joseph Smith som en Guds profet, ei heller at Paulus hørte Frelserens røst paa veien til Damaskus, og at daab ikke er nødvendig til frelse, eller at egteskap bør under prestedømmets hænder besegles til en evig pakt, evigvarende, som kjærligheten, eller at Kristi anden tilkommelse og tusenaarsriket skal bli en virkelighet — de kan muligens, sier jeg, fornegte og fordømme alle disse og mange andre principper og lærdommer, hvilke Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige betragter som aldeles nødvendige — der findes ingen mennesker idag som burde tro paa den daarskap, at vore ældster, hvis liv og vandel staar over al mistanke skulde være utsendt paa mission til nogen verdensdel for at lokke unge kvinder til Utah. Hvemsomhelst, være sig lærd eller ulærd, som uttaler saadanne beskyldninger imot dem, er enten beklagelig uvidende eller ogsaa er de av det tal, som elsker og øver løgn, og Frelserens raad er: «Fly ogsaa disse.»

At alle saadanne beskyldninger er likesaa falske, som «løgnens fader» kan sammensætte dem er et faktum, som alle medlemmer av Kristi Kirke, saavelsom alle ærlige og sandhetselskende mennesker er villige til at bevidne til enhver tid.

To meget ønskelige begavelser er: Skarpsindighet til at se sine egne feil, og kraft til at utdanne sig saaledes, at de forsvinder.

Guds gaver og kraft tilkjendegit i vor tid.

Av *Nephi Jensen,* præsident for missionen i Kanada.

Ved slutningen av hvert aar sendes fra hovedkvarteret for den kanadiske mission en liste med mange forskjellige spørsmaal til alle ældsterne i missionen. Disse spørsmaal vedrører mange forskjellige opgaver, i den hensigt at fremvise missionærenes kundskap om evangeliet, deres religiøse vaner, deres tro paa Guds kraft samt deres erfaringer i aandelige henseender. Spørsmaalet nr. 3 lyder saaledes: «Hvilke er de merkværdigste tilkjendegivelser paa Guds kraft som I har bevidnet?»

Vi har nu i vort arkiv 97 av disse utfyldte lister, besvart av forskjellige missionærer. De svar som disse 97 unge mænd og kvinder gav paa spørsmaalet nr. 3 ligger nu maskinskrevne foran mig. De utgjør en vidunderlig samling vidnesbyrd om Guds kraft i Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. De indeholder de mest slaaende beviser mot den almindelige paastand, at Guds kraft tilkjendegaves ofte i kirkens tidligere dager, men ikke i vor tid.

Disse svar kommer fra personer, som før deres ankomst til missionsmarken, hadde været beskjæftiget med sine forskjellige sysler. Størstedelen var landbrukere, andre med kreatur og faareavl. Nogen var haandverkere og andre grovarbeidere. Fire hadde været skolelærere, tre bokholdere, fire stenografer. Ni hadde studert i høiskoler, og tre var uteksaminerte studenter. Alle disse 97 med undtagelse av to var under tredive aar gamle. De fleste var i alderen fra tyve til femogtyve aar.

Over to tredjedele av disse, eller 63 hadde selv set de syke bli helbredet ved Guds kraft — enten før eller efter de kom paa mission.

Endel av svarene paa rapportene er som følger: I atten tilfælder hadde syke blit helbredet ved haandspaalæggelse av ældsterne, en ældre mand, som var næsten døv fik sin hørsel tilbake, tre, hvis øine var meget daarlige fik sit syn igjen. En av disse var en ung gut, som lægen hadde opgit som uhelbredelig. Vidnesbyrd gaves ogsaa om mange andre tilkjendegivelser av Guds kraft.

Otte hadde hørt Kirkens medlemmer tale i tungemaal. Fem var fuldstændig overbeviste om at Herren hadde besvart deres bønner. Fire hadde formedelst aandens veiledning blit ledet til folk, som var beredte til at motta evangeliet. To hadde faat originale ord og tanker ved inspiration. Fire hadde observert tydelige forandringer i de nyomvendtes liv og vandel. En ældste oplyste at hans avdøde bror kom til ham en nat og uttrykte sin store taknemmelighet til ham, fordi han hadde utført ordinanser for ham i Herrens tempel.

De her omtalte helbredelser berører mange forskjellige tilfælder, saaledes hadde en doktor i et tilfælde sagt, at operation var aldeles uundgaaelig, men efter ældsternes administration, blev dog den syke kvinde fuldstændig frisk uten operation. Et barn, som av lægene var utenfor ethvert haab, blev ved ett-tiden om morgenen behandlet i overensstemmelse med Herrens ord. Klokken otte morgen samme dag sat den lille og lekte munter og tilfreds i sengen. En ældste rapporterte at han blev øieblikkelig helbredet fra en meget ond øreverk. En av de kvindelige missionærer berettet om sin bror, som blev helbredet ved troens kraft, efterat lægene hadde erklært ham for at være død. En mand som hadde nerveinflamation i den ene arm, erholdt øieblikkelig lindring gjennem troens bøn. En lam mand blev helbredet. Et barn, som blev født for tidlig og av forældre, læge og prest opgit til at dø, blev ved troens bøn forandret til normalt livsforhold.

Midt iblandt disse levende vidner burde ingen kunne tvile paa, at der har været en virkelig gjengivelse av den alt beseirende tro Kristus lærte og paa hvis virkninger han gav saa mange klare og tydelige beviser. Sikkerlig har Herren vor Gud i denne tid utført mægtige gjerninger for menneskehetens oplysning, fremadskriden, frelse og ophøielse.

Den vise fortæller ikke alt hvad han vet, eller det halve av hvad han tænker, langt mindre sine forestillinger.

Levende tro.

Av *Josef Straaberg.*

Den tro, som skal være en virkelig hjælp under livets forskjellige prøvelser, kan ikke blot og bart være en følelsessak; den maa fremforalt ha sin rot i en klar overbevisning. Man kan ikke med varme ofre sig for en sak for man ved fornuftig omtanke er blit overbevist om at den er god og noget værd. Dersom vi er alvorlig bestemt paa at komme til en rigtig opfatning av livet, vil vi finde, at forstanden og viljen snarere end følelsen spiller den avgjørende rolle. Den blotte følelse kan paa sin maate være god nok, men naar det gjælder et saa alvorlig spørsmaal som vor velfærd i det nærværende og vor skjæbne i det tilkommende liv, kan vi ikke stole paa hvad vort hjerte attraar eller længes efter, men paa det, som efter vor bedste dømmekraft fremstiller sig for os som sandt og ret. Har vi imidlertid været istand til at løse spørsmaalet, er vi kommet til en bestemt overbevisning, har vi lykkelig overvundet alle tvilens indvendinger og tilegnet os den sikre forvissning da kan vi gi vore hjerteføelser frit løp uten fare for at de skal føre os paa avveie.

Likesom et hus maa ha sin grundmur, saa maa vore følelser ha bestemte tanker til grundlag. Vi kan ikke med tryghet gi vore følelser frit spillerum, de maa styrkes og ledes av vor overbevisning, som det maaske har kostet os megen erfaring og tænkning for at erholde.

Hvorfor skulde vi ikke i spørsmaal av den største betydning anvende den samme fornuft, som bestemmer eller skulde bestemme vor fremgangsmaate i alle anliggender, f. eks. kjøbmanden lar sig aldrig i sine forretninger lede av sine følelser. Han har kanske i banken staaende et beløp i penger, der er frugten av mange aars arbeide og flid. Han kaster sig ikke ind i ethvert foretagende, der fremstilles for ham som fordelagtig og lonnende. Først efter grundig undersøkelse og rolig overveielse beslutter han sig til at vove sin kapital. Ingen fordomme kan ha indflydelse paa hans bestemmelse; enhver ting bedømmes i overenstemmelse med fornuft og erfaring. Dersom han

fulgte en anden fremgangsmaate vilde han meget snart gaa tilgrunde.

Hver gang en mand sætter en rolig omtanke tilside og lar sig henrive av sine let opblussende følelser, utsætter han sig for alvorlig fare. Evnen til at tænke og gjøre fornuftige slutninger er meget værdifuld, og med mindre vore følelser og vor overbevisning gaar haand i haand, vil vore foretagender sjelden lykkes.

I religiøse spørsmaal skulde man med alvor hengi sig til at spørre, granske og overveie, ti dersom man modig og utholdende skal kunde bære de byrder som prøvelsens time bringer, saa maa man saavel forstaa som føle, at alt, hvad der end hænder, sker til det bedste.

Grunden til at der er dem som savner den fornødne tro, naar de haardest trænger den, naar de rammes av nød og ulykke, naar de forskjellige gjenvordigheter kommer dem imøte, er den, at de aldrig rent har været overbevist om, at hvad de bekjender er evig sandhet. — Naar sjømanden befinder sig i nærheten av en farlig kyst, naar hans skib omgis av ugjennemtrængelig taake, og brændingenes larm lyder i hans øre, stoler han paa kompasset mere end ellers. Staaende ved roret med bævende hjerte og skjælvende haand, slagen med rædsel for den overhængende fare, lar han sig, i alle sine anstrengelser for redning av liv og eiendom, lede av fuld tillid og tro til magnetnaalens nøiagtigtighet. Han gjør dette, ikke fordi han har det paa følelsen, at den ikke kan skuffe, men fordi han av indsigt og erfaring vet, at det ikke vil ske.

Kompasset er den eneste ting han er sikker paa, og av den grund er han intet øieblik i tvil om hvad han har at gjøre, selv da naar det ser aller farligst ut.

Saadan skulde vor religiøse tro ogsaa være, den maa være fast og urokkelig. Naar vi er naadd til denne grad av tro og overbevisning, og hvormed vi kan se Guds styrende haand, hans almagt, og de mange vidnesbyrd om hans kjærlighet til os. — Da vil vi være istand til at elske ham av vort ganske hjerte, og holde de bud som han har git os.

Hvis vi derimot blot med vore følelser og vort haab

søker Herren, da vil maaske, naar en eller anden sky fordunkler vort liv, en svak mistanke opstaa hos os om at vort haab er falsk og vore længsler er til intet.

En oplevelse av den beskaffenhet er skjæbnesvanger for den tvilende sjæl, ti den ombytter motløshet med fortvilelse. Man bygger heller ikke en bro, som staar sikkert og trygt medmindre pilarene er rammet saa dypt ned at de staar paa fast grund. Saaledes duer troen ikke stort, dersom den ikke er grundlagt paa fornuft og erfaring. — Den som kun anser sig for troende er ikke paa høide med den som ikke alene er sig bevisst at være troende, men ogsaa *vet* hvorfor han tror.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

11. kapitel.

Moses og nutidens videnskap.

Videnskap og religion gaar haand i haand. — Solen er en mørk klode. — Pletter paa solen. — Forskjellige lyskilder. — Oprindelige ocean. — Tidligste atmosfæres tæthet. — Kulperiodens plantevekst alle vegne ens. — Klimaets ensformighet.

Der er en klasse av aspiranter for belevenhet, der ikke vil kjendes ved nogen, hvis klædedragt ikke er efter deres egen smak, eller hvad de antar for at være den høiere klasses mote. Der sies saaledes om en rik bryggerfrue, som bodde i Glasgow, at hun en dag klædte sig meget stadselig i fint silketøi og kniplinger, og straalende av juveler lot sig kjøre en tur i sin karet. I nærheten av Balmoral kjørte hun forbi en dame, som var tarvelig klædt i vaskekjole og med et graat sjal for overstykke, og som var i færd med at plukke en buket vilde blomster ved en hæk. Da kareten kjørte forbi med sin fine passager, mottok denne et venlig «god morgen» fra damen ved hækken, hvortil hun kun svarte med et stolt kast med hodet. Da hun senere fik at vite hvem damen var, som hilset hende, ærgret hun sig over at ha mistet denne gode

leilighet til at stifte bekjendtskap med dronning Victoria. Paa lignende maate avslaar mange selvkloke det tilbud, at bli bekjendt med Bibelens urokkelige sandheter, fordi den ikke er indhyllet i mystik likesom den almindelige anerkjendte videnskap, men aabenbarer sig i et likefremt fattelig sprog, som almindelige fornuftvæsener, for hvem den var skreven, let kunde forstaa.

I de senere aar er det første kapitel av Bibelen blit antastet av videnskapsmænd paa en maate, der har ledet nogen kristne, og andre der ellers tror paa Det Gamle Testamente, til at fæste mistro paa dette kapitels rigtighet, mens nogen av verdens vismænd har gjort sig meget hodebrud med at faa dets ord forklaret saaledes, at det nogenlunde kunde harmonere med kløktmænds anskuelser; og den umake de i nogen tilfælder har gjort sig, er høist beklagelig. Vi tror ikke, at alt hvad der kaldes videnskap, er paalidelig, sand videnskap er uimotstaaelig, men meget av hvad der kaldes videnskap, er kun teori. I de lærdes optegnelser angaaende jordens grundstene, saavelsom geologiske begivenheter og tidsperioder, er der en stor del av teori og formodning blandet med bevisliggjorte principper og sandheter. Desuten tror vi, at der ikke er nogen motstrid mellem Moses beretning om skabelsen og teorier om stjernetaakene, hvilken nu er blandt videnskapsmænd den mest omtalte teori.

Bibelen erklærer: «I begyndelsen skapte Gud himmelen og jorden», videnskapen indrømmer, at der var et oprindelig ophav. Den verdensberømte vismand, Herbert Spencer sier: «Universet hadde sit utspring i den ukjendte skabelses kilde.» Bibelen sier, at «jorden var øde og tom, og der var mørkt over avgrunden». Videnskapen lærer os, at materie eksisterte uten form, i en umaadelig fin opløst tilstand, men bestod dog av alle de elementer, der nu danner de solide, som de flytende dele av jorden, og mens den var i en saadan tilstand, var den ikke oplyst. Før bevægelse var der ikke lys. Bibelen sier, at «Guds aand svævet ovenover vandene». (Det originale ord «Mayhim», mener et ikke solid, flytende stof). Videnskapsmænd indrømmer, at bevægelse, saavelsom materie, maa

ha en aarsak, og at jorden dengang var et flytende eller bevægelig stof eller legeme. Saaledes ser vi, at Moses forklaring over denne fjernt forsvundne tidsperiode ikke alene er korrekt, men tillike har i sig en saa dyp betydning, at den uten tvil maa være utsprunget av en mer end menneskelig visdomskilde.

La os nu gaa til et andet kapitel av naturens bok og sammenligne det med den næste tildragelse. Moses beretter: «Og Gud sa: vorde lys, og der blev lys». Videnskapsmænd indrømmer, at den første synlige følge av bevægelse i den synlige masse var, at den utgav lys. Og her vilde det maaske ikke være upassende at gi en nøiagtig beskrivelse om stjerntaake-teorien.

La Place antok, at solen engang hadde været kjernen av en uhyre stor stjernetaake, hvis bestandele strakte sig utenfor, hvad nu er den yderste planets bane, som hører til dette solsystem. I denne masse materies fortætningsperiode — maaske ved elektricitetens indflydelse — hadde den en bevægelse omkring sin tiltrækningskrafts centrum. Den tilbøelighet, alle omdreiende legemer har til at slynges bort fra deres cemtrum, foraarsaker, at dele av denne masse i deres fortætningsperiode skiltes fra modermassen og paatok sig en form av koncentriske ringe, der senere ved fortætningskraften og elektrisk indflydelse dannet sig til mindre himmellegemer. Disse masser, der siden blev de nuværende planeter, efterhaanden som de undergik fortætninger likesom modermassen og skiltes fra deres bortfjernede dele, blev de omgit av lignende koncentriske ringe, hvilket ogsaa i tidenes løp trak sig sammen som biplaneter eller maaner, omhængende de forskjellige planetiske masser. Som bevis herpaa henvises man til planeten Saturn, der med det samme viser os at skabelsesverket endnu gaar for sig. Som vel bekjendt er denne planet omgit av et omdreiende belte, der bestaar av flere tydelige, fra hinanden adskilte hele ringe.

Mens vantroende driver spot med ideen om lys uten solen, har dog den nyere tids videnskaper utviklet dette store under, at endog idag er solens klode ikke en lyskilde for sig selv, meget mindre for andre kloder, at lys i

virkeligheten ikke har mere forbindelse med solens klode, end det har med en lysestake. Solen bestaar for størstedelen av en mørk klode lik vor jord og de andre planeter, omgit av to atmosfærer av umaadelig dybde; den nærmest solen er meget tæt og dunstholdig lik jordens, og den ytterste bestaar av sterke elektriske og fosforiske zefyrer, der gir lys til saa mange omkringsvævende kloder. Denne lysende atmosfære eller fotosfære som den ogsaa kaldes, er langtfra uadskillelig fra selve kloden indenfor, ei heller er den i mindste grad solid, men er utsat for vidt utstrakte forandringer og voldsomme bevægelser, og undertiden slynges eller hvirvler sig tilside, og saaledes blotter den dypt nedenfor liggende mørke klode for astronomenes teleskop, ja endog for det blotte øie.

I aaret 1843 lot en plet sig se, hvilken ifølge astronom Schwabes maalen var ikke mindre end 74 816 mil lang. Den 15. mars 1858 hadde iagttagerne av den store solformørkelse leilighet til at beskue en plet, der var 107 520 mil bred. Men det aller merkværdigste syn av solen var det, man saa 25. september 1870. En av de aapninger man saa, var stor nok til at la atten kloder av størrelse som vor jord gaa ind igjennem den paa én gang, ved siden av hverandre uten dog at fylde hullet.

Videnskapens nyeste opdagelser gaar ut paa at bevise, at solens lys er kun litet synlig paa dens egen klode, og at der ikke eksisterer noget saadant som solens varme. Det som almindeligvis kaldes saaledes, er kun en varme der hidrører fra lysstrømmenes gnidning paa atmosfæren eller fra deres støt mot jorden.

«Vi nærmer os spørsmaalet, om solen er bebodd», sier Sir David Brewster, med det tydelige kjendskap, at solen ikke er en smeltende het klode, men at dens grund er en fast mørk masse, der kun faar litet lys fra sin lysende atmosfære. «For hvad vi kjender, kan den mørke faste klode av solen ha eksistert for millioner av aar, uten at ha kastet lys fra sig. Det er meget mulig, at forskjelligheten av solens lys kan ha været foraarsaket ved elektricitetens virken. Teleskopet har vist os, at fiksstjernene er lysende legemer lik vor sol, men langt bortfjernet fra

os. Nogen av disse har pludselig latt sig tilsyne, hvor ingen før var at se. Vi har beretninger om 24 stjerner der saaledes er kommet tilsyne. Andre har betydelig tiltat i klarhet og atter andre vel kjendte sole har aldeles ophørt med at skinne. Ved en nøiagtig undersøkelse av himmelrummet finder man, at mange stjerner er forsvundne.» (Herschells Outlines, sec. 832.)

Forskjellen paa den grad av lys, vi til forskjellige tider faar fra solen, er den eneste forklaring man har paa de store avvekslinger av hete og kulde, der har været saa langvarige, at i en tidsperiode bedækkedes de langt mot norden beliggende lande, saasom Grønland og Sibirien med en mer en almindelig frodig plantevekst, og paa en anden tid begravedes store landstrækninger av Europa og Amerika, der nu har et meget behagelig klima, med gletscher og isbræer.

Lys, saa langt fra alene at ha sin kilde i solen, eksisterer i og kan frembringes fra næsten enhver ting, vi kjender. De metalliske baser av næsten alle jordarter og lutsalter, er istand til at utgi lys under visse elektriske indflydelser, og der kan endog frembringes en klar flamme ved forbrænding av vand alene. Man kan faa alle metaller til at utsende lynild under visse elektriske og magnetiske indflydelser, og krystallene av flere stenarter utgir lys, mens krystalli-eringen foregaar. Tusener av mil av jordens overflate maa engang ha vist sig som en uhyre utstrakt glødende masse av smeltet granit. Ja, den kunde endog i en meget senere tidsperiode av dens historie ha skinnet med en klarhet ikke meget mindre end solens, ti kalk, hvorav tusener paa tusener av mil av dens grundlag bestaar, vil, naar det bringes under en hetegrad, langt mindre end den der bibringes ved at sætte den i berøring med smeltet granit eller lava, utgi et hvidt lys, saa sterkt, at øiet ikke taaler at se paa det. (Turners Chemestry sec. 160.)

Som vel bekjendt er maanen en mørk, ugjennemsigtig klode, hvorfor den ved sit rødagtige utseende under total formørkelse, nemlig naar jordens uoplyste side er vendt i mot maanen, viser os at jorden, endog nu, er en lyskilde.

At Gud kunde befale lys at bryte frem av mørket, og gjøre selve havet til et skinnende lys, bevises tydelig av følgende:

Mens kaptein Bonnycastle den 7. december 1826 var paa reise op gjennem St. Laurensbugten, blev han under meget alarm vækket av styrmanden paa grund av et ualmindelig syn, der var at se. Det var en stjerneklar aften da luften pludselig blev overtrukken av skyer henimot Cornwallis Countys Høiland, og straks brøt et meget sterkt lys, som lignet nordlysene, ut fra den hittil mørke og skumle sjø. Det var saa klart, at det oplyste enhver gjenstand tydelig, endog topmastene. Lyset spredte sig ut over hele sjøen imellem begge kystene, mens bølgene, som før var uforstyrret, nu begyndte at sættes i sterk bevægelse. Kaptein Bonnycastle beskriver denne scene som en forfærdelig stor ildflate, der gav et sterkt lys fra sig. En lang lysstrimmel, som overgik i klarhet den del av sjøen der just ikke var i skibets nærhet, viste tydelig foten av det høitopstaaende forbjerg. Luften blev tyk og mere ugjennemsigtig. Lange, krumme lysstriper viste store fiske i talrik mængde at fare omkring som om de var betagne av skræk. Ræer og bomme skinnet som om der var tændt gasblus nedenfor, og like til kl. 4, litt før det begyndte at dages kunde de mindste gjenstande alle vegne tydelig sees. (Connection of Physical Science, p. 228). (Fortsættes.)

Korrespondanse.

Salt Lake City, Utah, den 23. februar 1923.

Præsident Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Jeg sender herved min hjerteligste tak for «Morgenstjernen» som jeg har mottat, samt betalingen for første og anden aargang.

Det er mig i sandhet en glæde og opbyggelse hver gang jeg faar nye stjerner at læse. Disse gode og lærerike stykker, samt nyheter fra forskjellige dele av det gamle kjære Norge. Det glæder mig i særdeleshet at erfare at evangeliet vinder stadig fremgang i alle dele av

verden, hvor det blir forkyndt. Haaber tiden snart maa komme, da vore missionærer maa faa lov til at virke i Norge, saavelsom i andre land, og bringe det glade budskap til de oprigtige av hjertet, overalt, hvorsomhelst de findes, og jeg vet der er mange endnu i norden som oprigtig ønsker at tjene Gud, men som ikke kan finde veien førend det glade budskap kommer til dem, at Herren har talt paany, og atter oprettet sin kirke, med prestedømmets fuldmagt og myndighet, hvilket er den samme fuldmagt, som Jesus og hans apostler indehadde dengang de virket her paa jorden.

Maatte evangeliet fremdeles ha megen fremgang paa alle steder hvor det blir forkyndt, og maatte alle de, som har sluttet pakt med Gud være istand til at staa trofaste indtil enden, saaledes at de, naar trængselen er forbi, kan arve livsens krone.

Jeg glæder mig altid i evangeliet «ti jeg vet at det er en Guds kraft til saliggjørelse for hver den som tror.» Jeg glæder mig likeledes over at jeg er kommet her til dette sted, for jeg har aldrig hat det saa godt noget sted før, som jeg har hat det her. Min hjerteligste hilsen til alle søskende og venner, med de allerbedste ønsker for alle, forblir jeg eders søster i paktens baand.

Hilda Haagensen Johansen.

Vaarkonferansene

vil bli avholdt i Trondhjem 7., 8. og 9. april. I Bergen 14., 15. og 16. april. I Kristiania 21., 22. og 23. april.

Daab.

Den 3. mars blev følgende personer døpt i Kristiania av ældste Otto Gebhardt: Olaf Haakon Vogler, Kristian Hannibal Kristiansen, Laura Ulrikke Kristiansen og Carly Louise Johansen.

Disse personer mottok haandspaalæggelse av missionspræsidenten og ældsterne O. R. Lindbo og Henrik Pettersen.

Evige længsler.

Naar livssolen synker i evighets nat
Og skyggerne kaster saa tunge og graa
Mon da man forstaar den evige pakt
Som viste os veien tilbake at gaa?

Du Gud som os skapte i billede dit,
Skjænk du os visdom, om kun det er litt,
At længsel til evige verdener faar gro
Ti du, Gud, du almægtige kjender den jo.

Denne jord er saa trang for vor flygtige aand,
Kun at knytte og løse venskaps baand.
Naar vi grunder paa lov ved dag og ved nat
Vi lykkelig er at ei grænse er sat.

Du Gud som ser i hjertene ned,
Du nok med min længsel og plan vet besked,
At ei jeg frygter død eller dom,
Jeg kun resigner r og vender mig om.

Og da, naar den sidste *hvid* er betalt,
Jeg haaber, at ei jeg forstaar det saa galt.
Du nok vil finde et rum og for mig,
Som vel ikke altid holdt slagne vei.

Din enbaarne søn, vor Frelser og Krist,
Han har jo beredet os b liger hist.
Vi bygger jo kun paa forjættelsens grund
Og vet at du lodder hjertenes bund.

Saa tak da paa forhaand for livets trøst,
Som altid hjælper saa gaader blir løst.
Vi bygger i sindet et tempel for dig
til ære for *Ham,* som viste os vei.

Henry Larsen, Kristiania green.

INDHOLD:

Bemerkninger av præsident David O. McKay.	81	Filosofien av evangeliet . .	88
Guds gaver og kraft til-kjendegit i vor tid. . . .	85	Korrespondanse	94
Levende tro.	87	Vaarkonferansene	95
		Daab	95
		Evige længsler. (Digt) . . .	96

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.